

Arrest

nr. 271 922 van 26 april 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malagassische nationaliteit te zijn, op 15 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 november 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt België binnen op 12 januari 2021 met een visum type D. Zij is in het bezit van een arbeidskaart B, geldig van 7 december 2020 tot en met 6 december 2021, teneinde te werken als au-pair bij een gastgezin woonachtig te Antwerpen.

Verzoekster wordt in het bezit gesteld van een A-kaart geldig voor de duur van de arbeidskaart + 30 dagen.

Op 26 september 2021 wordt verzoeksters overeenkomst voor de plaatsing van een au-pair beëindigd.

Op 10 november 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 15 november 2021.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

~~De heer / mevrouw, die verklaart te heten:~~

naam: R. (...), L. (...) T.(...), geboortedatum: (...) 1996 geboorteplaats: (...) nationaliteit: Madagaskar

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 13:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België : 1° indien zij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien zij niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden;

Overwegende dat mevrouw gemachtigd was tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur als au pair in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat zij in het bezit was van een A-kaart geldig voor de duur van de arbeidskaart B + 30 dagen (geldig tem.06.12.2021 als au pair bij het gastgezin wonende op adres: (...)), namelijk tot 06.01.2022.

Overwegende dat zij niet meer woont bij het gastgezin waarvoor zij een arbeidskaart B had bekommen. Betrokkene heeft een end of agreement opgemaakt en heeft een einde gemaakt aan de overeenkomst voor plaatsen een au pair. De arbeidskaart B is zonder voorwerp geworden gelet op het feit dat deze is beperkt tot de tewerkstelling als au pair bij het specifieke gastgezin. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Zij toont niet aan dat zij over een arbeidskaart B beschikt om als au pair aan de slag te gaan in een ander gastgezin.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene kwam in januari 2021 naar België met een visum D als au pair. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de activiteit als au pair (duur arbeidskaart B) en tijdelijk van aard. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art.8 EVRM. Het is in het belang van de staat om alleen die vreemdelingen die aan de voorwaarden voldoen voortzetting van het verblijf te verlenen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 13, § 3 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet zij het volgende uiteen:

“Eerst onderdeel

Artikel 13, §3, 1° van de wet is niet van toepassing op verzoekster aangezien de bestreden beslissing zelf stelt dat verzoekster tot 6.1.2022 tot verblijf gemachtigd was, terwijl de bestreden beslissing op 10.11.2021 genomen werd.

De beslissing is bijgevolg enkel op artikel 13, §3, 2° van de wet gebaseerd, namelijk het feit dat verzoekster niet meer aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden voldoet.

Een vreemdeling die op legale manier in België verblijft heeft echter altijd de mogelijkheid om van statuut te veranderen. Dit is bij voorbeeld de impliciete reden waarom, terwijl de arbeidskaart van verzoekster enkel tot 6.12.2021 geldig was, ze tot 6.1.2022 tot verblijf gemachtigd werd. Die bijkomende maand gaf haar voldoende tijd om een statuutwijziging aan te vragen.

Niets verhinderde echter verzoekster om die statuutwijziging vroeger te vragen, wat ze ook wilde doen. Zoals in het email van 25.11.2021 uiteengezet werd, heeft verzoekster lang voor het nemen van de bestreden beslissing de bevoegde administratie, namelijk de gemeentelijke administratie, op de hoogte gesteld van haar wil om van statuut te veranderen. Ze ontving enkel op 15.11 een afspraak om dit te doen, terwijl ze reeds op 20.10, en aldus 20 dagen voor het nemen van de bestreden beslissing, een afspraak vroeg om dit te doen. Het weze ook gezegd dat verzoekster niet zelf die datum koos, maar dat die datum door het gemeentebestuur geïmponeerd werd.

Door geen rekening te houden met de officiële stappen die verzoekster ondernomen had om van statuut te veranderen, heeft de bestreden beslissing zowel artikelen 13, §3 en 62, §2 van de wet als het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Tweede onderdeel

Verzoekster mocht ook het bestuur vertrouwen in de zin dat, vanaf het moment dat ze snel bij de bevoegde administratie haar wil aangekondigd had om van statuut te veranderen, en zijnde nog in legaal verblijf op het moment dat ze een afspraak voor die statuutverandering vroeg, het bestuur niet een bevel om het grondgebied te verlaten zou nemen tussen het moment dat verzoekster een afspraak voor het indienen van haar aanvraag kreeg en de dag van die afspraak.

Dit is echter wat gebeurde. Zodoende heeft tegenpartij het vertrouwensbeginsel geschonden.”

2.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van haar middel zet zij het volgende uiteen:

“Artikel 62, §1 van de wet luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar". Het verblijf van verzoekster, die oorspronkelijk tot 6.1.2022 tot verblijf gemachtigd werd, werd met de bestreden beslissing beëindigd.

Verzoekster werd echter niet schriftelijk op de hoogte gebracht van het feit dat tegenpartij overwoog haar verblijf te beëindigen en kon aldus niet haar verweer laten gelden, en o.a. het feit dat ze van statuut wenste te veranderen en de voorwaarden daarvoor vervulde.

Om die redenen schendt de bestreden beslissing artikel 62, §1 van de wet."

2.3 De middelen worden samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet, voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 13, § 3, 1° en 2° van de vreemdelingenwet geduid dat verzoekster niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. Hij motiveert dat verzoekster is gemachtigd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in de hoedanigheid van au-pair. Te dien einde werd zij in het bezit gesteld van een arbeidskaart B en een A-kaart die geldig is voor de duur van de arbeidskaart + 30 dagen. Gezien de werkzaamheden als au-pair een einde hebben genomen is de arbeidskaart B zonder voorwerp en voldoet verzoekster bijgevolg niet langer aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden.

Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing niet in rechte en in feite zou zijn gemotiveerd.

Uit verzoeksters inhoudelijke kritiek tegen de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze motieven haar genoegzaam in staat stellen om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is hiertegen een beroep in te stellen. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek naar voor brengt, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het deugdelijk karakter van de motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing wordt genomen met toepassing van artikel 13, § 3, 1° en 2° van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden”

Verzoekster betoogt dat verweerder zich ten onrechte heeft gebaseerd op artikel 13, § 3, 1° van de vreemdelingenwet, gezien haar A-kaart geldig is tot 6 januari 2022.

In zijn nota met opmerkingen motiveert verweerder dat artikel 13, § 3, 1° van de vreemdelingenwet inderdaad verkeerdelijk wordt vermeld in de bestreden beslissing. Hij stelt dat uit de motivering van de beslissing echter blijkt dat enkel wordt gemotiveerd aangaande artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet en uitdrukkelijk aangeeft dat de verblijfsduur niet is verstreken. Een dergelijke materiële vergissing is volgens verweerder niet van dien aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

De Raad treedt verweerder bij in deze motivatie. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat verzoekster in het bezit is van een A-kaart, geldig voor de duur van de arbeidskaart + 30 dagen en dus geldig is tot 6 januari 2022. Verzoekster betoogt zelf in haar verzoekschrift dat de beslissing bijgevolg enkel op artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet is gebaseerd. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat verzoekster verhinderd was om zich terdege te verweren tegen dit motief. De Raad besluit dat een dergelijke materiële vergissing aldus geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Verzoekster betoogt verder dat zij zich in de mogelijkheid bevindt om van statuut te veranderen. Ze stelt dat zij daartoe de nodige officiële stappen reeds heeft ondernomen, doch slechts op 15 november 2021 een afspraak bij de gemeente kon bemachtigen. Door geen rekening te houden met de officiële stappen die ze reeds heeft ondernomen, heeft de gemachtigde volgens verzoekster de artikelen 13, § 3 en 62, § 2 van de vreemdelingenwet, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel, geschonden. Ze vertrouwt erop dat zij geen bevel om het grondgebied te verlaten zou ontvangen gezien ze reeds een afspraak bij de gemeente had aangevraagd op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet laat de gemachtigde toe om tijdens de geldigheidsduur van de verblijfsmachtiging reeds een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, en hierdoor de verblijfsmachtiging te beëindigen, indien de betrokken vreemdeling niet langer voldoet aan de voorwaarden waaraan hij diende te voldoen om deze verblijfsmachtiging te kunnen genieten. Zo wordt in de memorie van toelichting bij de wet waarbij artikel 13, § 3 initieel in de vreemdelingenwet werd ingeschreven bij wijze van voorbeeld verwezen naar de mogelijkheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan een vreemdeling aan wie een verblijfsmachtiging wordt toegekend op basis van een tewerkstelling wanneer diens arbeidskaart wordt ingetrokken.

De bestreden beslissing *in casu* motiveert dat verzoekster tot verblijf in België wordt gemachtigd overeenkomstig de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet teneinde werkzaamheden als au-pair te verrichten. Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt dat om langer dan drie maanden in België te mogen verblijven, de vreemdeling daartoe moet worden gemachtigd door de minister of zijn

gemachtigde. Artikel 13 van de vreemdelingenwet stelt dat, behoudens indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, de machtiging tot verblijf wordt verleend voor een beperkte tijd ingevolge de vreemdelingenwet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

In casu is verzoekster in het bezit van een A-kaart, geldig voor de duur van haar arbeidskaart + 30 dagen. Het verblijf waartoe verzoekster is gemachtigd, is aldus tijdelijk van aard en wordt bepaald in functie van de aard en de duur van haar activiteiten in België. De arbeidskaart die aan verzoekster wordt afgeleverd op 29 oktober 2020, en waarvan zich een uittreksel in het administratief dossier bevindt, bepaalt uitdrukkelijk dat aan verzoekster de toelating wordt gegeven om te werken *“in de hoedanigheid van au-pair voor rekening van T. (...) E. (...) A. (...) P. (...), [woonachtig te] (...), ANTWERPEN voor een termijn van 07/12/2020 tot en met 06/12/2021 volgens de toelating aan deze werkgever verleend”*. Zoals verweerder motiveert in de bestreden beslissing, is verzoekster aldus in principe tot een verblijf in België gemachtigd tot 6 januari 2022 op basis van haar tewerkstelling als au-pair. Echter wordt op 15 september 2021 een *“end of agreement”* document ondertekend door de partijen bij de au-pair overeenkomst. Hierin wordt gesteld dat verzoeksters werkzaamheden als au-pair een einde zullen nemen op 26 september 2021. Verzoekster toont niet aan dat zij na deze datum alsnog werkzaam zal zijn als au-pair bij een ander gastgezin. Er moet worden gesteld dat de arbeidskaart B slechts geldt voor één bepaalde tewerkstelling bij één bepaalde werkgever. Gezien verzoekster geen werkzaamheden als au-pair meer verricht, verliest de arbeidskaart zijn voorwerp.

De verblijfsmachtiging die aan verzoekster met toepassing van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet is toegekend, is steeds beperkt tot de duur van de activiteiten van betrokkene in België. De Raad stelt vast dat de activiteiten van verzoekster werden beëindigd op 26 september 2021. De bestaansreden waarom aan verzoekster een verblijfsmachtiging werd toegekend, is aldus vervallen. Zelfs indien verzoekster alsnog gemachtigd zou zijn om gedurende een periode van 30 dagen na de beëindiging van haar werkzaamheden in België te verblijven, zou deze machtiging evenzeer zijn verlopen op 26 oktober 2021.

Verzoekster toont door middel van haar betoog niet aan dat verweerder niet gerechtigd was om op 10 november 2021 aan haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te vaardigen.

Waar verzoekster betoogt dat rekening moet worden gehouden met het feit dat zij reeds stappen heeft ondernomen om haar verblijfsstatuut te wijzigen, stelt de Raad vast dat op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog geen officiële aanvraag daartoe is ingediend. Verzoekster toont wel aan dat zij een dergelijke intentie heeft, doch blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoekster ook effectief een aanvraag daartoe heeft ingediend. Verzoekster stelt zelf: *“niets verhinderde echter verzoekster om die statuutwijziging vroeger te vragen, wat ze ook wilde doen”*. Verzoekster geeft aan een statuutwijziging te willen aanvragen maar toont niet aan dat zij een officiële aanvraag bij de gemeente heeft ingediend. Verzoekster stelt dat zij op 15 november 2021 een afspraak bij de gemeente heeft bemachtigd maar maakt niet aannemelijk dat zij het nodige heeft gedaan om een afspraak te bekomen vóór het verval van haar verblijfsmachtiging.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad dat de vreemdelingenwetgeving nergens voorschrijft dat rekening moet worden gehouden met de intentie van betrokkene om een statuutwijziging aan te vragen in het kader van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. In dat opzicht kan er evenmin een schending van het vertrouwensbeginsel worden weerhouden. Aan verzoekster werden nooit concrete toezeggingen of beloftes gedaan. Meer nog, verzoekster dient er zelf van op de hoogte te zijn dat een A-kaart van tijdelijke aard is en slechts geldt voor de periode dat verzoekster in het bezit is van een arbeidskaart B + 30 dagen. Verzoekster dient te weten dat haar verblijfsmachtiging louter en alleen wordt afgeleverd in het kader van haar tewerkstelling als au-pair en dat het einde van haar tewerkstelling eveneens het einde van haar verblijfsmachtiging betekent. Verzoekster kan er aldus niet rechtmatig op vertrouwen dat verweerder na afloop van deze tewerkstelling geen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zou nemen. Het feit dat zij haar wil om van statuut te veranderen kenbaar heeft gemaakt doet hier evenmin afbreuk aan.

Verzoekster voert tenslotte de schending aan van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet, daar zij van oordeel is dat de gemachtigde haar schriftelijk op de hoogte diende te stellen van het feit dat werd overwogen om haar verblijf te beëindigen.

Artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.”

Verzoekster gaat in haar betoog geheel voorbij aan de omstandigheid dat de bestreden beslissing geen beëindiging van haar verblijfsmachtiging betreft maar eerder een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In deze bepaling wordt een terugkeerbesluit gedefinieerd als volgt: *“de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld”*. De geboden mogelijkheid om relevante elementen aan te voeren is in voormelde bepaling enkel voorzien in geval van beslissingen tot intrekking of beëindiging van een verblijfsmachtiging of verblijfsrecht van meer dan drie maanden op het grondgebied. *In casu* blijkt geenszins dat de bestreden beslissing een dergelijke beslissing betreft. Verzoekster kan zich aldus niet dienstig op deze bepaling beroepen.

De Raad concludeert dat verzoekster door middel van haar betoog niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op kennelijk onzorgvuldige of onwettige wijze de bestreden beslissing heeft genomen.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,
Dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN

